

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Sandrone Dazieri
UCCIDI IL PADRE

Copyright © 2014 Sandrone Dazieri
Translation Copyright © 2020 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03188-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

UBI OCE SVOG A

SANDRONE DACIJERI

Preveo Ljubeta Babović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2020.

Olgi, koja je sve izdržala

PRE

Svet je zakrivljeni zid, sazdan od sivog betona. Svet ima prigušene zvuke i odjeke. Svet je krug, širok kao dve dužine njegovih raširenih ruku. Prvo što je dečak naučio u svetu koji ga okružuje bila su njegova nova imena. Ima ih dva. Sin je ime koje više voli. Ima pravo na njega kada čini prave stvari, kada je poslušan, kada razmišlja jasno i brzo. Inače je njegovo ime Životinja. Kada se zove Životinja, dečak biva kažnjen. Kada se zove Životinja, dečaku je hladno i gladan je. Kada se zove Životinja, svet koji ga okružuje smrdi.

Ako Sin ne želi da postane Životinja, mora da se seti da postavi na pravo mesto stvari koje su mu poverene i da brine o njima. Posuda za obavljanje nužde uvek mora da bude obešena o gredu, spremna da bude ispražnjena. Bokal za vodu uvek mora da bude nasred stola. Krevet uvek mora da bude uredan i čist, sa pravilno podvijenim prekrivačem. Poslužavnik sa hranom uvek mora da bude pored šaltera za hranu.

Taj šalter je u središtu sveta koji ga okružuje. Dečak ga se boji i poštuje ga kao hirovito božanstvo. Šalter može iznenada da se otvori ili da danima ostane zatvoren. Preko šaltera mogu da stignu jelo, čista odeća i prekrivači, knjige i olovke, ili pak kazna.

Greška se uvek plaća. Za manje greške, to je glad.

Za veće greške, hladnoća ili jeziva vrućina. Jednom mu je bilo toliko vruće da je prestao da se znoji. Pao je na beton, pomislivši da umire. Oprošteno mu je mlazom hladne vode. Ponovo je bio Sin. Opet je mogao da pije i da čisti posudu u kojoj zuje muve. Kazna je teška u svetu koji ga okružuje. Hladno-krvna i precizna.

Tako je oduvek mislio, sve dok nije otkrio da je okolni svet nesavršen. Okolni svet ima pukotinu. Dugačka kao njegov kažiprst, pukotina se otvorila u zidu, na mestu gde greda sa posudom ulazi u beton.

Dečak se nedeljama nije usuđivao da je pogleda izbliza. Znao je da postoji, da pritiska granice njegove svesti, da ga peče kao vatra. Dečak je znao da je gledanje pukotine Zabranjena stvar, zato što je u okolnom svetu zabranjeno

Sandrone Dacijeri

sve što nije izričito dozvoljeno. Ali je jedne noći dečak popustio nagonu. Po prvi put je prekršio pravila nakon mnogo vremena, vremena koje se ne menja i ne prolazi u svetu koji ga okružuje. Učinio je to oprezno, lagano, proučavajući svoje poteze. Ustao je iz kreveta i pretvarao se da je pao.

Glupa Životinja. Nesposobna Životinja. Pretvarao se da mora da se osloni na zid da bi se održao na nogama, i samo za trenutak je levim okom uspostavio kontakt sa pukotinom. Nije ništa video, samo mrak, ali se zbog toga što je uradio, a što mu se činilo veliko i značajno, satima znojio od straha. Satima je očekivao kaznu i bol. Ali ništa se nije dogodilo. Kakvo je to iznenađenje bilo! Tokom tih sati iščekivanja, koji su zatim postali besana noć i grozničavi dan, dečak je shvatio da se ne vidi sve što čini. Da ne može sve što čini da se izmeri i prosudi. Da ne može sve što čini da bude nagrađeno ili kažnjeno. Osetio se izgubljenim i usamljenim, što mu se nije dogodilo još od prvih dana u svetu koji ga okružuje, kada je još bilo snažno sećanje na Pre, kada zidovi nisu postojali i kada je imao drugo ime, ime koje nije bilo Životinja ili Sin. Dečak je osetio da se njegova uverenja razbijaju i zbog toga se usudio da pogleda ponovo. Drugi put je držao oko prislono uz pukotinu skoro čitavu sekundu. Treći put onoliko koliko mu je trebalo da udahne. I video je. Video je zelenu boju. Video je plavu boju. Video je oblak koji je izgledao kao svinja. Video je crveni krov neke kuće.

Sada dečak opet gleda, održavajući ravnotežu na vrhovima prstiju, raširivši ruke na hladnom betonu kako bi se održao na nogama. Nešto se kreće napolju, na svetlosti za koju dečak pretpostavlja da je svetlost zore. To je tamna prilika koja postaje sve veća dok se približava. Dečak odjednom shvata da pravi najveću grešku, prekršaj koji je jednostavno neoprostiv.

Čovek koji hoda livadom je Otac i gleda ga. Kao da je osetio njegove misli, Otac ubrzava korak. Dolazi po njega.

I ima nož u ruci.

KAMENI OBRUČ

Užas je počeo u pet sati jednog subotnjeg popodneva početkom septembra, dok je čovek u šortsu mahao rukama pokušavajući da zaustavi automobile. Držao je na glavi majicu kako bi se zaštitio od sunca, a na nogama je imao par pohabanih japanki.

Dok je zaustavljao policijski automobil uz ivicu puta drugog reda, stariji agent je posmatrao čoveka u šortsu i svrstao ga u kategoriju onih koji su 'van sebe'. Nakon sedamnaest godina službe i nekoliko stotina alkoholičara i osoba u delirijumu koje je video, smirenih na ovaj ili onaj način, one koji su van sebe mogao je da razlikuje na prvi pogled. A ovaj je bez sumnje to bio.

Dvojica agenata izašla su iz automobila, a čovek u šortsu se šćućurio, mrmljajući nešto nerazumljivo. Bio je iscrpljen i dehidrirao, i mlađi agent mu je dao malo vode iz flašice koju je držao u vratima automobila, ignorišući preziran pogled svog kolege.

U tom trenutku reči čoveka u šortsu postadoše razumljive. „Izgubio sam ženu“, reče. „I sina.“ Zvao se Stefano Mauderi i tog jutra je otišao na piknik sa porodicom nekoliko kilometara iznad mesta na kojem su ga našli, na izletištu Pratonì del Vivaro. Rano su ručali, a on se potom prepustio dre-mežu, uljuljkan povetarcem.

Kada se probudio, njegove žene i sina više nije bilo.

Tri sata je kružio, tražeći ih bez uspeha, sve dok se nije našao na ovom putu. Samo što ga nije uhvatila sunčanica i bio je potpuno izgubljen. Stariji agent je počeo da se koleba u vezi sa svojim prvim utiskom, i upitao ga je zašto nije pozvao ženu mobilnim telefonom, a Mauderi mu je odgovorio da je to učinio, ali se stalno uključivala govorna pošta, sve dok mu se na kraju telefon nije ispraznio.

Stariji agent pogleda Mauderija manje sumnjičavo. U svojoj karijeri, imao je lepu kolekciju poziva zbog žena koje su nestajale odvođeci decu sa

sobom, mada nijedna od njih nije ostavila supruga nasred livade. Barem ne živog.

Agenti odvedoše Mauderija na mesto odakle je krenuo. Tamo nije bilo nikoga. Ostali izletnici su otišli, a njegov sivi „bravo“ stajao je izdvojen na puteljku tek nešto malo udaljenom od ružičastog stolnjaka sa ostacima hrane i lutkom „Ben 10“, mlađanim akcionim junakom koji poseduje moć da se pretvara u razna neobična čudovišta.

„Ben 10“ bi u tom trenutku verovatno postao neka vrsta ogromne muve zonzare koja nadleće izletišta u potrazi za nestalima, ali su dvojica policajaca mogli samo da pozovu operativni centar i dignu uzbunu, započinjući tako jednu od najspektakularnijih spasilačkih operacija kojoj su ove livade svedočile poslednjih godina.

Tada je u igru ušla Kolomba. Biće to njen prvi dan na poslu nakon duge pauze i biće, bez senke sumnje, jedan od najgorih.

2

Iako je zbog umornog izgleda zelenih očiju delovala malo starije za svoje trideset dve godine, Kolomba nije mogla da prođe neprimećeno, kako zbog svog mišićavog tela širokih ramena, tako i zbog lica visokih i snažnih jagodica. Lica ratnice, kako je jednom rekao jedan njen ljubavnik, ratnice koja jaše konje bez sedla i seče glave neprijateljima kratkom sabljom. Ona se tada nasmejala, a zatim je skočila na njega i zajahala ga, oduzimajući mu dah. Ipak, sada se osećala više kao žrtva nego kao ratnica, dok je sedela na ivici kade sa mobilnim telefonom u ruci, zagledana u displej na kojem je svetlucalo ime Alfreda Roverea. On je bio prvi čovek Specijalnog odreda rimske policije, formalno i dalje njen šef i mentor, koji je poziva po peti put u roku od tri minuta, a da mu ona nijednom nije odgovorila.

Kolomba je još bila u bademantilu posle tuširanja i već je strašno kasnila na večeru, na koju su je pozvali prijatelji a ona konačno prihvatila poziv. Otkako je izašla iz bolnice, najviše vremena je provodila sama. Retko je promaljala nos iz kuće; izlazila je uglavnom ujutru, najčešće u zoru, kada je navlačila trenerku i odlazila da trči duž Tibra, koji je proticao ispod prozora njenog stana, na nekoliko koraka od Vatikana.

Trčanje po bedemu bio je pravi ispit za njene reflekse, zato što je po red rupa i gomile otpadaka morala da izbegava izmet pasa i pacova, ali to Kolombi nije smetalo, kao što joj nisu smetali ni izduvni gasovi automobila, koji su jurili iznad njene glave. Sve je to bio Rim, i ona ga je volela

baš zato što je prljav i ružan, mada turisti to nikada ne bi razumeli. Nakon trčanja, svakog drugog dana je išla u kupovinu u minimarket na uglu čiji su vlasnici bili doseljenici sa Šri Lanke, a subotom se otiskivala do tezge sa knjigama na Trgu Kavur, gde je punila ceger polovnim knjigama koje je čitala tokom nedelje, mešajući klasike, detektivske i ljubavne romane, a da skoro nikada nijedan od njih ne bi pročitala do kraja. Gubila se u previše zamršenim zapletima i dosađivala onim previše jednostavnim. Činilo joj se da ni na šta ne može do kraja da se koncentriše. Ponekad je imala utisak da joj sve klizi iz ruku.

Kolomba je provodila čitave dane tako što, osim sa prodavcima, ni sa kim ne bi progovorila ni reč. Bila je tu njena majka, naravno, ali nju je mogla da sluša a da ne otvori usta, a onda i prijatelji i kolege, koji su joj i dalje ponekad telefonirali. U retkim trenucima kada bi bila svesna sebe i onoga što radi, Kolomba je znala da preteruje. Zato što ovde nije bilo u pitanju to da joj je dobro samoj sa sobom, što joj je uvek savršeno išlo od ruke; sada je bila ravnodušna prema ostatku sveta. Mogla je za to da krivi ono što joj se dogodilo, i što je zvala Katastrofom, ali ma koliko se trudila, nije bila u stanju da probije tu nevidljivu opnu koja ju je razdvajala od ostatka čovečanstva. I to je bio jedan od razloga što je Kolomba ipak prihvatila poziv za to večer, ali sa toliko malo volje da je i dalje razmišljala šta da obučer dok su u to vreme njeni prijatelji već ispijali treći aperitiv.

Sačekala je da se prekine poziv, pa onda ponovo počela da se češlja. U bolnici su joj bili odsekli kosu, toliko da je bila izuzetno kratka, a sada joj je ponovo izrasla gotovo do normalne dužine. Baš kad je primetila da su joj se pojavile sede vlasi, začuo se zvuk interfona. Nekoliko sekundi samo je stajala sa četkom u ruci, nadajući se da nije dobro čula, ali se zvonjava ponovila. Prišla je prozoru i pogledala. Ispred njene kuće bio je parkiran policijski automobil. *Jebiga*, pomisli, zgrabi telefon i pozva Roverea.

On odgovori na prvo zvonjenje. „Stigao je policijski automobil“, reče on umesto pozdrava.

„Vidim, jebiga“, reče Kolomba.

„Hteo sam da ti to kažem, ali nisi odgovarala na moje pozive.“

„Bila sam pod tušem. I kasnim na večeru. Zato mi je žao, ali recite kolegici da se vrati tamo odakle je došao.“

„I ne želiš da znaš zašto sam ti ga poslao?“

„Ne.“

„Ipak ću ti reći. Potrebno mi je da dođeš i napraviš jedan krug po izletištu na Vivaru.“

„Šta ima tamo?“

„Ne želim da ti pokvarim iznenađenje.“

„Već ste mi ga priredili.“

„Ono što sledi je interesantnije.“

Kolomba zafrkta. „Gospodine... još sam na odsustvu. Možda ste to zaboravili.“

Rovereov ton postade ozbiljniji. „Da li sam nešto tražio od tebe svih ovih meseci?“

„Ne, nikada“, priznade Kolomba.

„Da li sam ti ikada tražio da se vratiš pre vremena ili te ubedivao da ostaneš?“

„Ne.“

„Onda mi ne možeš uskratiti uslugu.“

„Đavola ne mogu.“

„Stvarno si mi potrebna, Kolomba.“

Po tonu njegovog glasa shvatila je da je to istina. Čitala je nekoliko trenutaka. Osećala se saterana u ćošak. „Da li je baš neophodno?“, upita zatim.

„Naravno.“

„I ne želite da mi kažete o čemu je reč.“

„Ne želim da utičem na tebe.“

„Baš ljubazno od vas.“

„Onda? Da ili ne?“

Ovo je poslednji put, pomisli Kolomba. „U redu. Ali recite kolegi da prestane da mi zvoni na interfon.“

Rovere je prekinuo razgovor. Kolomba ostade nekoliko trenutaka zagledana u telefon, pa onda obavesti svog rezigniranog domaćina da na kraju ipak neće doći na večeru, uz njegove ne baš ubedljive proteste. Navuče par iscepanih farmerki i duksericu sa slikom „Angry Birds“. Bila je to odeća koju Kolomba nikada ne bi nosila na dužnosti i zato ju je sada namerno odabrala.

Uze ključeve sa komode na ulazu i automatskim pokretom proveri da li joj je futrola privezana za kaiš. Njeni prsti naiđoše na prazninu. U magnovenju se seti da joj je pištolj u oružarnici još od dana kada je primljena u bolnicu. Bio je to izuzetno neprijatan osećaj, kao da se sapplela o stepenik koji ne postoji. Za trenutak se u mislima vrati unazad, na trenutak kada je poslednji put napravila taj pokret da uzme oružje i to joj izazva nalet uzbuđenja.

Odmah je ostala bez daha, a soba se brzo ispuni senkama. Senkama koje su *urlale* puzeći duž zidova i podova, senkama koje nije mogla da uhvati

pregledom. Bile su joj stalno izvan vidnog polja, primetne samo krajičkom oka. Kolomba je znala da nisu stvarne, ali ih je u isto vreme opažala svakim delićem svog tela. Plašila se. Bio je to slepi, apsolutni užas, koji joj je oduzimao dah i gušio je. Napipavajući, potraži ivicu komode i namerno udari po njoj dlanom. U prstima joj sevnu bol i pope se duž nadlaktice kao električno pražnjenje, ali nestade previše brzo. Onda nastavi da udara iznova i iznova, sve dok joj se zglavak na prstu nije pocepao, a pražnjenje izazvalo ponovno pokretanje pluća, kao defibrilator. Zamahnula je i duboko udahnula vazduh, pa onda ponovo počela da diše pravilno. Senke nestadoše, strah se otopi i pretvori u ledeni znoj na potiljku.

Bila je živa, bila je živa. Nastavila je da to sebi ponavlja narednih pet minuta, klečeći na podu, sve dok joj se nije učinilo da te reči zaista nešto i znače.

3

Dok je sedela na podu, Kolomba je još pet minuta kontrolisala disanje. Prošli su dani od poslednjeg napada panike, čitave *nedelje*. Počeli su odmah nakon otpuštanja iz bolnice. Rekli su joj da to može da se dogodi – bilo je to sasvim normalno zbog onog što joj se dogodilo – ali kada su joj govorili o tome, očekivala je da će osetiti blagu drhtavicu i nesanicu. Naprotiv, najpre je to bilo kao zemljotres koji ju je uzdrmao do temelja, a drugi udar je bio još jači. Izgubila je svest zbog nedostatka kiseonika, ubeđena da umire. Napadi su postali česti, dešavali su se čak tri ili četiri puta dnevno. Dovoljan je bio samo neki šum ili miris dima da ih izazove.

Bolnički psiholog joj je ostavio broj telefona, da ga pozove ako joj bude potrebna podrška. Štaviše, zamolio ju je da to učini. Ali Kolomba nije razgovarala ni sa njim, ali ni sa ostalima o onom što joj se događa. Prokrčila je sebi put u svetu muškaraca, od kojih bi je mnogi radije videli da nosi kafu umesto pištolja, i naučila je da slabosti i probleme zadrži za sebe. Pored toga, u nekom delu sebe verovala je da to zaslužuje. Kaznu za Katastrofu.

Dok je flasterom pokrivala povređeni zglavak, pomisli da pozove Rove-rea i pošalje ga u tri lepe, ali nije bila u stanju da to učini. Potrudice se da susret bude što kraći, baš onoliko koliko to zahteva lepo vaspitanje, zatim će se vratiti kući i ubaciti u poštansko sanduče pismenu ostavku koju je držala u fioci u kuhinji. Zatim će razmisliti šta da radi sa ostatkom svog života, nadajući se da se neće ponašati kao one kolege u penziji, koje su nastavile da se smucaju oko kvesture, kako bi se i dalje osećali kao deo porodice.

Napolju je počelo nevreme. Kolomba navuče jaknu preko dukserice i izađe iz kuće.

Policijski automobil je vozio neki mladić, koji izađe na kišu da je pozdravi. „Agent Masimo Alberti, poručnice Kazeli.“

„Vrati se unutra da ne pokisneš“, reče dok je sedala na suvozačevo mesto. Nekoliko komšija zaštićenih kišobranima radoznalo je posmatralo scenu. Nedavno se preselila u tu zgradu i nisu svi znali kojim poslom se bavi. Zapravo, možda niko nije znao, s obzirom na to da nije baš često čakala sa njima.

U policijskom automobilu Kolomba se osećala kao kod kuće: odsjaj svetla rotacije na vetrobranu, radio i mikroskop, fotografije traženih osoba okačene na vizire, sve joj je to delovalo kao poznata lica iz nekog davno prošlog vremena. *Da li si zaista spremna da odustaneš?*, zapita se. Ne, nije bila. Ali nije imala mnogo izbora.

Alberti uključi sirenu i izađe na put.

Kolomba zafrkta. „Isključi je“, reče. „Ne žurimo.“

„Naređeno mi je da budem brz, poručnice“, odgovori Alberti, ali je ipak poslušao.

Bio je mlad, nije imao više od dvadeset pet godina, svetle puti sa nago-veštajem pegica. Mirisao je na afteršejv, za koji ona pomisli da je prijatan, mada neprimeren za to doba dana. Možda je Alberti nosio bočicu sa sobom i isprskao se kako bi ostavio dobar utisak. I uniforma mu je bila previše uredna i čista. „Ti si nov?“, upita ga.

„Završio sam akademiju pre mesec dana, poručnice, nakon što sam godinu dana stažirao. Dolazim iz Napulja.“

„Kasno si počeo.“

„Da nisam prošao na konkursu prošle godine, bio bih previše star. Uspeo sam za dlaku.“

„Neka ti je sa srećom“, promrmlja ona.

„Poručnice, mogu li da vam postavim jedno pitanje?“

„Hajde.“

„Kako se ulazi u Specijalni odred?“

Kolomba napravi grimasu. Gotovo svi iz patrolne želeli su da pređu u Specijalni odred. „Ulazi se po preporuci. Uputiš zahtev svom pretpostavljenom i pohadaš kurs u Sudskoj policiji. Ali, ako uspeš da uđeš, zapamti da nije sve tako zabavno kao što zamišljaš. Zaboravi na radno vreme i privatni život.“

„Mogu li da vas pitam kako ste vi uspešni?“

Ubij Oca svoga

„Posle konkursa u Milanu, provela sam dve godine u kvesturi, a zatim u Odeljenju za borbu protiv droge u Palermu. Kada je kapetan Rovere prešao u Rim pre četiri godine, došla sam kao njegov zamenik.“

„U Ubistva.“

„Daću ti jedan savet: ne zovi ih Ubistva, ako ne želiš da svi vide da si *pingvin*.“ 'Pingvin' je bio naziv za nove policajce. „Tako ih zovu samo u filmovima i serijama. To je treće odeljenje Specijalnog odreda, okej?“

„Izvinite, poručnice“, reče Alberti. Kada je pocrveneo, pege su mu postale još uočljivije.

Kolombi je bilo zamorno da govori o sebi. „Kako to da su te poslali samog?“

„Obično sam u smeni sa nekim starijim kolegom, ali sam se dobrovoljno prijavio za ovu istragu. Moj kolega i ja pronašli smo Mauderija danas na putu drugog reda.“

„Imaj na umu da ne znam o čemu govoriš, jebiga.“

Alberti je shvatio i Kolomba je tako saznala sve o nestalim izletnicima i tipu u šortsu.

„U stvari, ja nisam ni išao u potragu. Otišao sam u stan, a onda ostao da stražarim“, zaključio Alberti.

„U kući te porodice?“

„Da. Ako je supruga pobešla, nije ništa uzela.“

„Šta kažu komšije?“

„Ništa korisno, samo gomila naglabanja“, reče Alberti i ponovo se nasmeši. Činjenica da se nije trudio da se drži ukočeno, kao što su obično činili pingvini, bila je poen u njegovu korist.

Kolomba se protiv svoje volje nasmeši i skoro da oseti bol na licu, jer se bila odvikla. „Kuda idemo?“

„Koordinacijski centar istrage je u konjičkom klubu u Vivaru. Tu smo mi, karabinijeri, vatrogasci i civilna zaštita. I gomila civila koja samo pravi gužvu. Vest se proširila.“

„Uvek je to tako“, primeti Kolomba nezadovoljno.

„Nešto se desilo pre tri sata. Video sam dva 'defendera' kako kreću ka Monte Kavu sa nekoliko policajaca i istražnim sudijom. To je sudija De Andelis. Poznajete li ga?“

„Da“, odgovorila je, i nije joj bilo drago zbog toga. Istražni sudija Franko de Andelis obožavao je naslovne strane. Nedostajalo mu je samo nekoliko godina do penzije i svi su govorili da cilja na Visoki savet sudstva i da će

sve učiniti da u tome uspe. „Koliko je udaljen Monte Kavio od mesta na kom su piknikovali?“, upita.

„Dva kilometra šumom, deset ulicom. Hoćete li da vidite izveštaj? Sve sam stavio u kasetu.“

Kolomba je uzela papire. Tu su bile i dve fotografije nestalih, skinute sa Fejsbuka. Lučija Balestri je imala crnu talastastu kosu, trideset devet godina, koje očigledno nije lepo nosila. Dečak je bio bucmast, sa naočarima čija su debela stakla podsećala na dno flaše. Na fotografiji je sedeo u školskoj klupi i nije gledao u objektiv. Šest i po godina. Zvao se Luka.

„Ako su završili u Monte Kavio, onda su on i njegova majka napravili lepu šetnjicu. I niko ih nije video, je li tako?“

„Tako je, koliko ja znam.“

Kiša je počela ponovo da pada i saobraćaj se naglo usporio, ali su sa upaljenom rotacijom uspevali da se probiju između automobila kao Mojsije kroz Crveno more i stignu do isključenja za Veletri za pola sata. Kolomba ugleda čitavu gomilu službenih automobila i kombija civilne zaštite, poput jedne velike i kompaktne mase iza ograde konjičkog kluba. On se sastojao od čitavog konglomerata jednospratnih zgrada skromnog izgleda, sagrađenih oko kasačke staze.

Laganim korakom prešli su preko puta drugog reda, zakrčenog privatnim automobilima, kombijima karabinijera, ambulantskim kolima i cisternama vatrogasaca. Bila su tu i dva pokretna televizijska studija sa satelitskom antenom na krovu i poljska kuhinja na točkovima iz koje se podizao gust dim. *Nedostaju samo tezge i streljana*, pomisli Kolomba.

Alberti parkira iza jednog kampera. „Stigli smo, poručnice“, reče. „Kampetan Rovere vas čeka u operativnom centru.“

„Ti si već bio ovde?“, upita Kolomba.

„Jesam, poručnice.“

„Onda mi pokaži put, da što pre stignemo.“

Alberti povuče ručnu i krenu ispred nje između zgrada koje su delovale pusto. Kolomba začu njištanje konja kroz zidove i ponada se da se neće naći ispred nekog koji se uznemirio zbog nevremena. Njihov cilj bio je jedna od omanjih zgrada ispred koje su stražarila dvojica agenata u uniformi. Pozdravili su Albertija pokretom glave, ali ignorisali su nju, misleći da je samo civil.

„Sačekaj ovde“, reče ona i bez kucanja otvori vrata na kojima je na parčetu papira bilo ispisano DRŽAVNA POLICIJA – ČEKAJTE DA VAS POZOVU.

Soba je u stvari bila stari arhiv sa metalnim klasifikatorima poredanim duž zidova. Pola tuceta policijskih agenata u uniformi i civilu sedelo je za velikim pisaćim stolovima, telefoniralo ili razgovaralo putem radio-stanica. Kolomba primeti Alfreda Roverea kako stoji ispred male mape raširene na jednom od pisaćih stolova. Bio je to čovek niske građe, star šezdesetak godina, retke sede kose brižljivo začesljane unazad. Kolomba zapazi da su mu cipele i pantalone blatnjave do sredine cevanica.

Agent koji je sedeo pored ulaza podiže glavu i prepozna je. „Poručnice Kazeli!“, uzviknu dok je ustajao. Kolomba se nije sećala njegovog imena, već samo skraćeni Argo 03 koju je koristio kada je dežurao u operativnom centru. Svi prisutni se zagledaše u nju, za trenutak prekidajući razgovore.

Kolomba se s naporom nasmeši i dade znak rukom, pozivajući ih sve da se vrate poslu.

„Samo vi nastavite sa poslom, molim vas.“

Argo joj steže ruku. „Kako ste, poručnice? Nedostajali ste nam.“

„Vi meni uopšte niste“, uzvratila je, pokušavajući da se našali. Argo se vrati telefonu i ubrzo se žagor razgovora nastavi. Prema onom što su govorili, Kolomba shvati da su postavljeni kontrolni punktovi duž puta drugog reda. Čudno. To nije bila uobičajena procedura u slučaju nestanka.

Rovere joj je u međuvremenu prišao. Ljubazno joj obgrli ramena, gledajući je u oči. Dah mu se osećao na cigarete. „Vidim da si dobro, Kolomba. Stvarno.“

„Hvala, kapetane“, odgovori ona, ali pomisli da je on ostario i da je umoran. Imao je podočnjake i dugačku bradu. „Šta se događa?“

„Zanima te?“

„Nimalo. Ali kada sam već ovde...“

„Videćeš uskoro“, reče on, uze je ispod ruke i povuče je ka vratima. „Da nađemo neki automobil.“

„Moj čeka na ulazu.“

„Ne. Potreban nam je džip.“

Izašli su, a Alberti, koji je stajao oslonjen na zid, odskoči i stade mirno.

„Još si ovde?“, upita Rovere.

„Ja sam mu rekla da sačeka“, reče Kolomba. „Nadala sam se da ću se brzo vratiti.“

„Znaš li da voziš džip?“, upita Rovere Albertija.

„Da, kapetane.“

„Idi do ulaza i pribavi jedan, mi te čekamo ovde“, naredi Rovere.

Sandrone Dacijeri

Alberti istrča napolje. Rovere zapali cigaretu uprkos natpisu o zabrani pušenja.

„Idemo li u Monte Kavov?“ upita Kolomba.

„Pokušavam da ponešto i sakrijem od tebe, a ti ipak uspevaš da pogodiš“, odgovori on.

„Zar ste mislili da nisam razgovarala sa vozačem?“

„Nadao sam se da jesi.“

„A šta ima tamo?“

„Videćeš svojim očima.“

Jedan „defender“ uđe u dvorište krećući se u rikverc, za dlaku izbegavši motor saobraćajne policije.

„Najzad.“ Rovere uze Kolombu ispod ruke da je izvede napolje.

Ona se oslobodi. „Jesmo li u žurbi?“

„Da, kroz jedan sat, a možda i manje, tamo nećemo biti dobrodošli.“

„Zašto?“

„Kladim se da ćeš sama shvatiti.“

Rovere joj otvori vrata. Kolomba nije ušla. „Ozbiljno razmišljam da se vratim kući, kapetane“, reče. „Zagonetke nisam volela ni kada sam bila mala.“

„Lažljivice. Bavila bi se nekim drugim poslom da je tako.“

„To i nameravam.“

On uzdahnu. „Jesi li baš rešila?“

„Nikad nisam bila sigurnija.“

„Prićaćemo o tome kasnije. Hajde, upadaj.“

Kolomba bezvoljno skliznu na zadnje sedište.

„Bravo“, reče Rovere dok je sedao napred.

Dok ih je Rovere usmeravao, iz konjičkog kluba su izašli na put drugog reda za Vivaro i prešli ga u dužini od nešto manje od pet kilometara, da bi onda nastavili putem prema Jezerima do puta prvog reda za naselje Roka di Papa. Prošli su pored poslednjih kuća i krčme, gde je grupica agenata pila kafu i pušila ispod loze. Izgledalo je kao da su se svi civili sklonili i da su ostale samo uniforme i vojna vozila. Prešli su onda još jedan kilometar i izašli na put koji se peo na Monte Kavov.

Kada su se zaustavili, nikoga nije bilo u blizini. Iza drveća na kraju staze Kolomba nazre svetlost reflektora, koja je razbijala mrak.

„Odavde moramo da idemo peške, staza je preuska“, reče Rovere. Otvori prtljažnik i uze dve baterijske lampe.

„Treba li da tražim skrivene ceduljice?“

Ubij Oca svoga

„Bilo bi lepo kad bi nam ponekad ostavili tako lake tragove, zar ne?“, reče Rovere, pružajući joj baterijsku lampu.

„Kakve tragove?“

„Budi strpljiva.“

Izašli su na stazu sa obe strane zaštićenu drvećem, čije su se grane prepletale stvarajući neku vrstu zelenog hodnika. Vladala je skoro potpuna tišina. Kiša je prestala da pada i osećao se miris vlage i trulog lišća, što je Kolombu podsetilo na vreme kada je kao devojčica išla da traži pečurke sa stricem, koji je umro pre mnogo godina. Nije mogla da se seti da li su ih ikada pronašli.

Rovere zapali još jednu cigaretu iako je jedva disao zbog napora od hodanja. „Ovo je Sveti put*“, reče.

„A šta bi to bilo?“, upita Kolomba.

„To je put koji je vodio do rimskog hrama. Vidiš? Još postoji originalna kaldrma“, reče Rovere, lampom pokazujući ploče od sivog bazalta pohabane vremenom. „Jedna od ekipa za pretraživanje je pre tri sata prošla ovom stazom i došla do vidikovca.“

„Kakvog vidikovca?“

Rovere usmeri lampu prema redu drveća ispred njih. „Tamo pozadi.“

Kolomba se sagnula i prošla ispod spleta grana, pa onda otkrila prostranu kamenu terasu oivičenu metalnom ogradom. Vidikovac je gledao na proplanak desetak metara niže, usred kog se izdizalo šipražje sazdan od borova i crnike. Između puteljka i drveća bila su parkirana dva „defendera“ i jedan kombi koji je policija koristila za transport tehničkog materijala. Čulo se krčanje generatora reflektora i odjek glasova.

Rovere stade pored njih, zadihan kao parna lokomotiva. „Ekipa je zastala ovde. Sasvim slučajno su ih videli.“

Kolomba uperi lampu iznad ivice, sledeći Rovereova uputstva.

Pojavi se jasan odsjaj na jednoj usamljenoj steni, koja samo što nije utonula u mrak, a koja joj se isprva učini kao plastična kesa zakačena za žbun. Kada je uperila snop svetlosti, shvatila je da se radi o paru belo-plavih patika, koje su se lagano okretale oko svoje ose, okačene o žbun. I sa tog odstojanja shvatila je da su bile broj dvadeset devet ili najviše trideset – dečje.

„Dete je palo ovde?“, upita Kolomba.

„Pogledaj bolje.“

---

* *Via Sacra*, glavna ulica u starom Rimu, koja je vodila do Kapitola. (Prim. prev.)

Kolomba je to i uradila i primetila je da se patike nisu zaplele u žbunje, već da su vezane pertlama. Okrenula se i pogledala Roverea. „Neko ih je tu stavio.“

„Da. I neko je naveo ekipu da se tu pojavi. Prođi ovuda“, reče, pokazujući puteljak. „Ali vodi računa, strmo je. Jedan kolega je tu izvrnuo zglobov.“

Rovere krenu ispred nje, a Kolomba ga je sledila, zainteresovana protiv svoje volje. Ko li je tu stavio patike? I zašto?

Iznenadan nalet vetra popraska joj lice kišom i Kolomba se trže, dok su joj se pluća skupljala. *Dosta je krize za danas*, reče u sebi. *Kada se vratim kući, mogu da dozvolim sebi još jedan napad i možda opet briznem u plač. Ali ne sada, molim te.* Nije znala sa kim razgovara. Samo je znala da atmosfera na tom mestu počinje da joj ide na živce i da želi da što pre ode odatle. Prošli su pored drvoreda i našli se na strmom bedemu, gde su se uvijale grančice kupine, izničući iz stena postavljenih u polukrug. Oko jedne od njih okupilo se desetak osoba, među kojima Franko de Anđelis i zamenik načelnika Marko Santini iz Centralne istražne službe. Dva tipa u belim kombinezonima fotografisala su nešto u osnovi kamene gromade, što Kolomba nije mogla da vidi. Na legitimacijama se nalazila skraćenica Jedinice za analizu nasilnih zločina i Kolomba odjednom sve shvati, mada je negde u dubini duše to odmah znala. Ta jedinica se nije bavila nestancima, već mrtvim, ubijenim osobama. Približila se. Komad stene bacao je tamnu i oštru senku na priliku ščućurenu na zemlji. *Samo da nije dete*, pomisli Kolomba. Njena molitva nije ostala neuslišena.

Leš je pripadao majci.

Bila joj je odsečena glava.

4

Leš je ležao ničice, savijenih nogu i sa jednom rukom ispod tela. Druga ruka joj je bila ispružena horizontalno, sa dlanom okrenutim naviše. Vrat joj se završavao rezom koji je blistao modrikasto pri svetlu farova, dok je belina kosti pružala vlažan odsjaj. Glava je ležala metar dalje, položena na jedan obraz, lica okrenutog prema telu.

Kolomba skrenu pogled sa leša i otkri da svi ostali gledaju pravo u nju.

Bilo je očigledno da je Santini iznerviran. Bio je to atletski građen čovek u pedesetim, sa tankim brkovima. „A ko je tebe pozvao?“, upita je.

„Ja sam“, odgovori Rovere.

„A iz kog razloga, izvinjavam se?“